

acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 martie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, observă următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.167/2000, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, modificată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fundatia Editura Revista România Mare” — S.R.L. și de Corneliu Vadim Tudor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției susțin că „art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2), precum și art. 54 din Constituție”. Se apreciază că dispozițiile art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, modificată, de care se prevalează reclamantul pentru a nu-și timbra acțiunea, creează „o categorie de persoane privilegiate care pot să introducă acțiuni fără satisfacerea taxei de timbru, precum și o altă categorie care este supusă cu ușurință abuzurilor procesuale ale reclamantilor. Această situație este recunoscută explicit de autorul Ordonanței de urgență nr. 53 din 19 mai 2000, care însă nu aduce nici o modificare regimului timbrării. Este adevărat că legea poate impune condiții de exercitare a drepturilor, inclusiv a celor procesuale, dar rațiunea trebuie să se afle în însăși funcționalitatea instituției juridice și să nu reprezinte un mijloc artificial de creare de facilități pentru introducerea unor acțiuni de o anumită categorie”.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se apreciază că scutirea introdusă la lit. f¹) se înscrie în ansamblul scutirilor de taxe judiciare de timbru introduse prin art. 15 lit. a) din Legea nr. 146/1997, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53 din 19 mai 2000, și are ca temei importanța valorilor sociale ocrotite în asemenea cazuri, fără a se putea pretinde că în aceste cazuri s-ar crea inegalități sociale. Se consideră că scutirea de taxă de timbru a cererilor ce vizează aplicarea dreptului la propria imagine a unui cetățean nu vizează anumite persoane, ci este instituită în favoarea oricărui cetățean care se adresează justiției.

Prin art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997, se arată în continuare, nu se creează o protecție specială pentru o categorie de persoane privilegiate, deoarece acest text nu înlătură egalitatea dintre părțile procesului civil.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece Legea nr. 146/1997 recunoaște tuturor cetățenilor care se consideră vătămați prin atingeri aduse onoarei, demnității sau reputației lor dreptul de a cere despăgubiri în justiție fără plata vreunei taxe, neinstituind discriminări de nici un fel; principiul egalității în fața legii trebuie înțeles în sensul că aceeași normă legală nu poate fi aplicată diferit, discriminatoriu de la un caz la altul, și nicidecum în sensul că legea n-ar putea prevedea măsuri diferențiate în funcție de categoria de subiecte cărora li se adresează sau de sfera relațiilor sociale pe care o reglementează. În concluzie, se

apreciază că nu au fost încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 54 din Constituție.

Cu privire la textul art. 1 pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998, care a modificat art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997, se arată că „din studierea actelor dosarului rezultă că semnatarii excepției au indicat în mod greșit textul menționat, întrucât au avut în vedere tot textul art. 15 lit. f¹), și nu textul art. 15 lit. r) din Legea nr. 146/1997”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Analizând cererea prin care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși autorii excepției au ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, în realitate au fost avute în vedere doar dispozițiile art. 15 lit. f¹) din lege, dispoziții introduse prin pct. 4 al art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1998 și modificate prin Legea nr. 112/1998 privind aprobarea acestei ordonanțe (lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 9 iunie 1998). În consecință, controlul de constituționalitate se va limita la aceste dispoziții legale care au următoarea redactare: „*Sunt scutite de taxe judiciare de timbru: acțiunile și cererile, inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, referitoare la: [...]*

f¹) stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice.”

Ulterior sesizării Curții Constituționale, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000 pentru unele măsuri privind soluționarea cererilor referitoare la acordarea de despăgubiri pentru daunele morale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 23 mai 2000, s-au adus modificări lit. f¹) a art. 15 din Legea nr. 146/1997, text care are în prezent următoarea redactare: „*stabilirea și acordarea de despăgubiri persoanei fizice pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputației, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine.*”

În jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat în mod constant că, atunci când dispoziția legală invocată a fost modificată, excepția poate să fie examinată dacă textul legal, în noua sa redactare, conservă substanța din reglementarea inițială. De aceea, având în vedere că această cerință este îndeplinită, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2000.

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), potrivit cărora: „*(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege*”, precum și pe cele ale art. 54, conform cărora „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate sub aspectul criticii privind încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție,

Curtea constată ca fiind neîntemeiat argumentul potrivit căruia prin textul de lege criticat s-ar încălca principiul egalității în drepturi a cetățenilor. Aceasta deoarece prin art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 este scutită de plata taxei de timbru orice persoană fizică, în cazul formulării de acțiuni și cereri având ca obiect stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității, reputației, vieții intime, familiale sau private, ori dreptului la imagine.

Curtea constată ca fiind neîntemeiat și argumentul potrivit căruia prin textul de lege criticat s-ar institui un instrument de presiune asupra libertății de exprimare și s-ar aduce astfel atingere principiului constituțional al exercitării

cu bună-credință a drepturilor și libertăților, prevăzut la art. 54 din Constituție. Sub acest aspect Curtea reține că libertatea de exprimare nu este absolută, întrucât, conform art. 30 alin. (6) din Legea fundamentală, aceasta „*nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”.

În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 205 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 28 decembrie 2000, precum și Decizia nr. 31 din 6 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 4 aprilie 2001).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 lit. f¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, modificată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fundatia Editura Revista România Mare” — S.R.L. și de Corneliu Vadim Tudor în Dosarul nr. 2.167/2000 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101

din 10 aprilie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente, excepție ridicată de Societatea Comercială „N&G NINO TRANS” — S.A. în Dosarul nr. 8.736/CA/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, consilier juridic Ioan Vasile Ghiocel, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că dispozițiile art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor

venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente contravin prevederilor art. 41 alin. (8) din Constituție. Se apreciază că penalitatea reprezentând suma egală cu suma datorată nu se încadrează în nici una dintre categoriile de bunuri la care se referă art. 41 alin. (8) din Constituție. Această sumă nu constituie penalități, pentru că regimul acestora este stabilit periodic prin hotărâri ale Guvernului și nici despăgubiri care se plătesc pe bază de tarif legal. Se mai arată că prin art. 41 din Constituție se consacră protecția proprietății private dobândite licit, or, suma (impozitul datorat, la care se calculează penalitatea prevăzută la art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998) nu face parte din bunurile dobândite de un contribuabil din activități ilicite.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, invocând, prin analogie, soluția de admitere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, pronunțată prin Decizia Curții Constituționale nr. 97 din 9 iulie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 4 august 1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 8.736/CA/2000, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente**, excepție ridicată de Societatea Comercială „N&G NINO TRANS” — S.A. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 contravin prevederilor art. 41 alin. (8) din Constituție, deoarece sancționarea pentru întârzierea vărsării impozitului la bugetul de stat, cu o majorare reprezentând o sumă egală cu suma datorată, nu se încadrează în nici una dintre categoriile de bunuri la care se referă art. 41 alin. (8) din Constituție. Această sumă nu constituie penalități, pentru că regimul acestora este stabilit periodic prin hotărâri ale Guvernului, iar la alin. (2) al art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 se prevede că „în cazul în care impozitul declarat nu s-a plătit la termen, se calculează majorări de întârziere, potrivit dispozițiilor în materie”. Suma la care se referă art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 nu constituie nici despăgubiri, deoarece despăgubirile se plătesc pe bază de tarif legal. În același timp societății sau vreunui dintre prepușii săi nu i se poate reține în sarcină comiterea vreunei infracțiuni sau contravenții, astfel încât suma face parte din bunurile dobândite de un contribuabil din activitatea licită. Potrivit dispozițiilor art. 41 alin. (7) din Constituție, caracterul licit al dobândirii bunurilor se prezumă, iar averea dobândită licit nu poate fi confiscată.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază ca întemeiată excepția de neconstituționalitate, deoarece calcularea penalităților la valoarea impozitului perceput pentru veniturile persoanelor nerezidente nu poate fi inclusă în noțiunea de majorare de întârziere, de despăgubire sau de confiscare și prin aceasta se încalcă dispozițiile art. 41 din Constituție. De altfel penalitatea în litigiu este reglementată identic cu măsura prevăzută la art. 18 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, dispoziție legală deja declarată neconstituțională de Curtea Constituțională.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, potrivit art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente, penalitatea cu care se sancționează „nereținerea la sursă a impozitului datorat și/sau nevărsarea acestuia la bugetul de stat” nu are legătură cu prevederile art. 41 alin. (8) din Constituție, potrivit cărora „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii*”, și, pe cale de consecință, se apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Se consideră că în speță nu poate fi reținută similitudinea față de dispozițiile art. 18 din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale — declarate ca neconstituționale prin Decizia nr. 97 din 9 iulie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din

4 august 1998 —, pe care autorul excepției le consideră identice ca reglementare, deoarece textele respective nu permit o astfel de interpretare, fiind vorba de redactări diferite între care nu se poate face analogie. Astfel, în cap. III din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale, art. 17 stabilește contravențiile și sancțiunile corespunzătoare acestora. Art. 18 — declarat neconstituțional — adaugă obligația plătitorilor de taxe, care au încălcat dispozițiile fiscale, de a vărsa, pe lângă impozitele, taxele și contribuțiile stabilite de organul de control, neachitate, o sumă egală cu diferențele de impozite, taxe și contribuții stabilite de organul de control, iar în cazul în care contribuabilul a săvârșit o nouă contravenție în termen de un an, organul de control va dispune vărsarea, pe lângă diferențele de impozite, taxe și contribuții stabilite potrivit legii, a unei sume egale cu dublul diferențelor constatate. Situată în contextul sancționării contravenționale a plătitorilor de taxe, care încalcă dispozițiile fiscale — prevăzute la art. 17 —, măsura prevăzută la art. 18 ar echivala prin efecte cu o confiscare.

În ceea ce privește măsura prevăzută la art. 6 alin. (3) din ordonanța Guvernului nr. 83/1998, aceasta nu decurge din săvârșirea unei contravenții, ci este o penalitate de întârziere care nu poate echivala prin efecte cu o confiscare.

Se menționează că în actualul sistem de penalități se sancționează și alte abateri de la respectarea prevederilor legale privind impozitele și taxele, cum este, de exemplu, depunerea cu întârziere a declarației de impozite și taxe, sancționată ca atare prin Ordonanța Guvernului nr. 68/1997 privind procedura de întocmire și depunere a declarațiilor de impozite și taxe (art. 13), aprobată și modificată prin Legea nr. 73/1998, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 78/1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 29/1999. Se mai arată că prin art. 41 din Constituție se consacră protecția proprietății private dobândite licit, or, suma (impozitul datorat, la care se calculează penalitatea prevăzută la art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998) nu face parte din bunurile dobândite de un contribuabil din activități ilicite, atâta timp cât este rezultatul lipirii bugetului de stat de impozitul datorat, potrivit legii, de nerezidenți, persoane fizice și juridice, care realizează venituri din România.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și cele ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 27 august 1998, dispoziții potrivit cărora „*Nereținerea la sursă a impozitului datorat conform dispozițiilor prezentei ordonanțe și/sau nevărsarea acestuia la bugetul de stat se sancționează cu o penalitate de 100% din impozitul ce trebuia reținut și/sau vărsat, care va avea regimul juridic și procedura aplicabile acestui impozit.*”

Autorul excepției susține că aceste texte de lege contravin dispozițiilor art. 41 alin. (8) din Constituție, text care

prevede: „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin textul de lege criticat se instituie o penalitate de 100% din impozitul ce trebuia reținut și/sau vărsat la bugetul de stat de către plătitorii de venituri, conform art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente, text potrivit căruia „*În cazul în care impozitul datorat nu s-a plătit la termen, se calculează majorări de întârziere potrivit dispozițiilor legale în materie.*”

Nereținerea la sursă a impozitului datorat de nerezidenții care realizează venituri pe teritoriul României atrage penalități în sarcina plătitorilor de venituri, însă majorările trebuie calculate, potrivit dispozițiilor legale în materie, exclusiv cu privire la impozitul datorat de nerezidenți. Or, din Procesul-verbal nr. 79 din 22 septembrie 2000, încheiat de Administrația financiară Reșița, se constată că autorul excepției a fost obligat atât la plata unor majorări de întârziere, corespunzătoare impozitului pe veniturile nerezidenților, cât și la plata unei penalități de 100%, în calitate de plătitor de venituri către rezidenți. Prin urmare, s-a aplicat de două ori sancționarea fiscală a aceluiași contribuabil pentru același fapt.

Este o situație similară cu cea reținută prin Decizia Curții Constituționale nr. 97 din 9 iulie 1998, publicată în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „N&G NINO TRANS” — S.A. în Dosarul nr. 8.736/CA/2000 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ și constată că sunt neconstituționale dispozițiile art. 6 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 83/1998 privind impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 113

din 24 aprilie 2001

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 8, art. 9 și art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Lucian Mihai	—	presedinte
Costică Bulai	—	judcător
Constantin Doldur	—	judcător
Kozsokár Gábor	—	judcător
Ioan Muraru	—	judcător
Nicolae Popa	—	judcător
Lucian Stângu	—	judcător
Florin Bucur Vasilescu	—	judcător
Romul Petru Vonica	—	judcător
Gabriela Ghiță	—	procuror
Doina Suliman	—	magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 8, art. 9 și art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Julieta Florea și Adina Magda Florea în Dosarul nr. 4.317/2000 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

La apelul nominal lipsesc toate părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.317/2000, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 8, art. 9 și art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.** Excepția a fost formulată de Julieta Florea și Adina Magda Florea în cadrul unui proces civil având ca obiect evacuarea din imobil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 16 din Constituție, care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii, deoarece, în timp ce „protecția chiriașilor locuințelor de stat este asigurată prin prelungirea contractelor de închiriere, de drept, deci asupra întregii suprafețe locative pe care aceștia o ocupau [...], proprietarilor particulari le este oferită posibilitatea restrângerii suprafeței locative deținute de chiriași atunci când le încheie acestora noul contract de închiriere. Aceeași situație se întâlnește și în cazul garajelor [...]”.

Judecătoria Sectorului 2 București, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Guvernul, în punctul său de vedere, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, apreciază că excepția este neîntemeiată.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 8, art. 9 și art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999.

Aceste texte de lege au următorul cuprins:

— Art. 1. *„Durata contractelor de închiriere pentru suprafețele locative deținute de stat sau de unitățile administrative ale acestuia la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, cu destinația de locuințe sau folosite de unități de învățământ, de așezăminte social-culturale ori ca sedii de partide politice legal înregistrate, de sindicate sau de organizații neguvernamentale, aflate în curs de executare, se prelungește de drept pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”;*

— Art. 8: *„Durata contractelor de închiriere pentru garajele deținute de stat la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se prelungește, la cererea chiriașului, pentru o perioadă de 5 ani de la data intrării în vigoare a acesteia.”;*

— Art. 9. *„(1) În cazurile prevăzute la art. 2–7, între proprietari și chiriași se va încheia un nou contract de închiriere numai la cererea chiriașului sau a fostului chiriaș, după caz.*

(2) Proprietarii, persoane fizice sau juridice private, vor înregistra noul contract de închiriere la organul fiscal teritorial.

(3) Persoana juridică, care a deținut sau a administrat locuința, va comunica chiriașului titular al contractului de închiriere, în scris, cu confirmare de primire, în termen de 15 zile de la data procesului-verbal de restituire a locuinței, faptul că începând cu această dată poate să încheie un nou contract de închiriere cu proprietarul care a redobândit locuința. În același timp este obligată să pună la dispoziția proprietarului, fără plată, copii de pe contractul de închiriere și de pe anexele la acesta.”;

— Art. 33: *„Pentru locuințele proprietate particulară a persoanelor fizice menționate la art. 32 alin. (1) și (2), ale căror suprafețe locuibile ocupate de chiriași depășesc suprafața locuibilă minimă de 10 m²/persoană, noul contract de închiriere se poate încheia prin restrângerea suprafeței locuibile, cu asigurarea accesului la dependențele strict necesare prevăzute în prezenta ordonanță de urgență.”*

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale, prin regimul de protecție diferit aplicabil celor două categorii de chiriași, încalcă prevederile art. 16 din Constituție, potrivit cărora: *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

Examinând excepția, Curtea constată că acest argument nu poate fi reținut. Conform prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1) conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege.

Atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite. De aceea nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. Așa fiind, se observă că și reglementările conținute în textele de lege criticate urmăresc să îmbine interesul general cu cel particular, asigurând astfel atât protecția chiriașilor, cât și garantarea dreptului de proprietate privată.

În acest sens Curtea s-a pronunțat prin numeroase decizii, cum este, de exemplu, Decizia nr. 224 din 7 decembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 21 februarie 2000.

Cele statuate prin jurisprudența Curții își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură să determine schimbarea soluției pronunțate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 8, art. 9 și art. 33 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Julieta Florea și Adina Magda Florea în Dosarul nr. 4.317/2000 al Judecătorei Sectorului 2 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 aprilie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind scutirea de la plata drepturilor de import a bunurilor achiziționate în cadrul proiectului „Geothermie Călimănești“

În temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — Se scutesc de la plata drepturilor de import bunurile achiziționate dintr-un credit extern nerambursabil acordat de Ministerul Federal pentru Afaceri Externe din Republica Austria pentru finanțarea proiectului „Geothermie

Călimănești“ din orașul Călimănești, județul Vâlcea, în limita unui contingent tarifar valoric de 14.600.000 șilingi austrieci.

Art. 2. — Prevederile prezentei ordonanțe de urgență se aplică până la data de 31 decembrie 2001 inclusiv.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 7 iunie 2001.
Nr. 82.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind stabilirea gradului minim de biodegradabilitate a agenților de suprafață conținuți în detergenți, produse de întreținere și produse de curățat

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prevederile prezentei hotărâri reglementează gradul minim de biodegradabilitate a agenților de suprafață conținuți în detergenți, produse de întreținere și produse de curățat care se introduc pe piață.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, definițiile termenilor și expresiilor folosite sunt cuprinse în anexa nr. 1.

Art. 3. — Se interzice introducerea pe piață a detergenților, a produselor de întreținere și a produselor de curățat care conțin agenți de suprafață cationici și/sau amfolitici având un grad de biodegradabilitate mai mic de 90%.

Art. 4. — Se interzice introducerea pe piață a detergenților, a produselor de întreținere și a produselor de curățat, dacă gradul de biodegradabilitate a agenților de suprafață anionici și/sau neionici conținuți în aceștia, determinat printr-o singură analiză folosind oricare dintre metodele menționate în anexa nr. 2, este mai mic de 80%.

Art. 5. — Folosirea detergenților, a produselor de întreținere și a produselor de curățat, care conțin agenți de suprafață al căror grad de biodegradabilitate este cel menționat la art. 3 și 4, nu trebuie, în condițiile respectării instrucțiunilor de utilizare, să prejudicieze sănătatea populației și a animalelor.

Art. 6. — (1) În caz de litigiu gradul de biodegradabilitate a agenților de suprafață anionici și/sau neionici conținuți în detergenți, produse de întreținere și produse de curățat se determină în conformitate cu metoda de referință, care este metoda II dinamică din standardul național în vigoare.

(2) Laboratoarele care efectuează determinări în caz de litigiu trebuie să fie laboratoare acreditate în domeniul biodegradabilității.

Art. 7. — Actualizarea listei privind metodele de determinare a gradului de biodegradabilitate, pentru preluarea progresului tehnic, se aprobă prin ordin al ministrului industriei și resurselor și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 8. — (1) Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să

constituie infracțiuni, nerespectarea prevederilor art. 3 și 4 și se sancționează conform art. 83 alin. 3 lit. d) din Legea nr. 137/1995 privind protecția mediului, republicată.

(2) Contravențiilor prevăzute la alin. (1) le sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare, cu excepția art. 25–27.

Art. 9. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de inspectorii autorităților teritoriale de protecție a mediului.

Art. 10. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 11. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 6 luni de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

Ministrul apelor și protecției mediului,
Aurel Constantin Ilie
Ministrul integrării europene,
Hildegard Carola Puwak

București, 31 mai 2001.
Nr. 527.

ANEXA Nr. 1

DEFINIȚIILE

unor termeni și expresii, în sensul prezentei hotărâri

a) *detergent* — produs a cărui compoziție chimică a fost special creată pentru dezvoltarea proprietăților de spălare în mediu apos, având constituenți principali agenți tensioactivi (denumiți agenți de suprafață sau surfactanți) și constituenți subsidiari (materiale de umplutură, auxiliari, substanțe de condiționare și adjuvanți);

b) *agent de suprafață* — compus chimic care prezintă activitate de suprafață și care dizolvat într-un lichid, în particular apa, îi scade acestuia tensiunea superficială sau interfacială prin adsorbție preferențială la suprafața lichid/vapor sau altă interfață. Acest compus conține în moleculă cel puțin o grupare cu afinitate pentru suprafețe puternic polare, asigurând în majoritatea cazurilor dizolvarea în apă și o grupare nepolară, cu afinitate redusă pentru apă;

c) *agent de suprafață anionic* — agent de suprafață care se poate determina ca substanță activă față de albastrul de metilen (MBAS) prin metoda spectrofotometrică, conform SR ISO 7875-1 : 1996;

d) *agent de suprafață neionic* — agent de suprafață care se poate determina ca substanță activă față de bismut (BIAS), prin metoda analitică cu reactivul Drangendorff, conform SR ISO 7875-2 : 1996;

e) *agent de suprafață cationic* — agent de suprafață care ionizează în soluție apoasă, formând ioni organici încărcăți pozitiv, cărora li se datorează activitatea de suprafață;

f) *agent de suprafață amfifilic* — agent de suprafață care posedă două sau mai multe grupări funcționale care, în funcție de condițiile mediului, pot fi ionizate în soluție apoasă, conferind compusului caracterul de agent de suprafață sau cationic;

g) *grad de biodegradabilitate* — procentul de îndepărtare a agenților de suprafață care intră în compoziția unui detergent, a produselor de întreținere și a produselor de curățat;

h) *introducere pe piață* — acțiunea de a face disponibil pentru prima dată, contra cost sau gratuit, un produs în vederea distribuirii și/sau utilizării;

i) *furnizor* — producător sau reprezentantul autorizat al acestuia;

j) *produs de întreținere și produs de curățat* — conform definițiilor cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 745/1999 pentru aprobarea Normelor privind etichetarea detergenților, a produselor de întreținere și a produselor de curățat.

ANEXA Nr. 2

METODE

de determinare a gradului de biodegradabilitate

— metoda I statică și metoda II dinamică, cuprinse în standardul național SR 9888 : 2001 „Calitatea apei — determinarea biodegradabilității agenților de suprafață anionici și neionici”;

— metoda OCDE, publicată în Raportul tehnic al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) din 11 iunie 1976 „Metode propuse pentru determinarea biodegradabilității agenților de suprafață utilizați în detergenții sintetici”;

— metoda germană, publicată în Bundesgesetzblatt 1977, partea I, pag. 244, în versiunea regulamentului care a fost modificat la 18 iunie 1980 și publicat în Bundesgesetzblatt 1980, partea I, pag. 706;

— metoda franceză, aprobată prin Hotărârea din 28 decembrie 1977, publicată în Jurnalul Oficial al Republicii Franceze din 1978, și Norma experimentală T 73–260 iunie 1981, editată de Asociația Franceză de Standardizare (AFNOR), pag. 514–515;

— metoda engleză, sub numele de „Porous Pot Test”, descrisă în Raportul tehnic nr. 70 din 1978 de Water Research Centre (WRC).

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro